

Rolnummers 5631, 5632, 5654 en 5661
Arrest nr. 62/2014 van 3 april 2014

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, F. Daoût, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

a. Bij arresten nrs. 223.240 en 223.241 van 23 april 2013 in zake de nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia tegen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, waarvan de expedities ter griffie van het Hof zijn ingekomen op 29 april 2013, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers artikel 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, in zoverre het de Koning ertoe machtigt de categorieën alsmede de voorwaarden tot toekenning, geldigheid, verlenging, vernieuwing, weigering en intrekking van de arbeidsvergunningen en de arbeidskaarten te bepalen bij een in Ministerraad overlegd besluit, terwijl artikel 191 van de Grondwet aan de wetgever de bevoegdheid voorbehoudt om te voorzien in de verschillen in behandeling die de vreemdelingen benadelen met betrekking tot de bescherming verleend aan personen en aan goederen ? ».

b. Bij arrest nr. 223.729 van 5 juni 2013 in zake Mohammed Bouanane tegen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 10 juni 2013, heeft de Raad van State dezelfde prejudiciële vraag gesteld.

c. Bij arrest nr. 223.737 van 5 juni 2013 in zake de bvba « Ximus » en Mohamed Hedi Jouini tegen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 13 juni 2013, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 8 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen, in zoverre het de Koning ertoe machtigt de categorieën alsmede de voorwaarden tot toekenning, geldigheid, verlenging, vernieuwing, weigering en intrekking van de arbeidsvergunningen en de arbeidskaarten te bepalen, terwijl de bevoegdheid om uitzonderingen te bepalen op het genot, door de vreemdeling, van de bescherming verleend aan personen en aan goederen, aan de wet toekomt en terwijl alleen die laatste op dat gebied een verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen kan creëren ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 5631, 5632, 5654 en 5661 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de nv « Brussels Oral Implant Center », met zetel te 1210 Sint-Joost-ten-Node, Haachtsesteenweg 61, en Mina Behzadnia, verblijvende te 1860 Meise, Willem De Zwijgerlaan 5 (in de zaken nrs. 5631 en 5632);

- het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (in de zaken nrs. 5654 en 5661);

- de Ministerraad (in alle zaken).

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia (in de zaken nrs. 5631 en 5632);

- het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest (in de zaken nrs. 5654 en 5661).

Op de openbare terechtzitting van 4 maart 2014 :

- zijn verschenen :

- . Mr. M. Crispin *loco* Mr. R.-M. Sukennik en Mr. R. Fonteyn, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia;

- . Mr. E. Gourdin *loco* Mr. M. El Karouni, advocaten bij de balie te Brussel, voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest;

- . Mr. K. Sheikh Hassan *loco* Mr. G. Demez, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en T. Merckx-Van Goey verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen*

Ten aanzien van de zaak nr. 5631

Op 20 juli 2010 dient de nv « Brussels Oral Implant Center » een aanvraag in tot vernieuwing van een arbeidsvergunning voor Mina Behzadnia, werknemster van Iraanse nationaliteit. Bij een beslissing van 8 december 2010 weigert de met tewerkstelling belaste minister van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest die vergunning en de arbeidskaart die eraan verbonden is, af te leveren om redenen die onder meer zijn afgeleid uit verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 « houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers ».

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, waarbij een beroep tot nietigverklaring tegen die ministeriële beslissing is ingesteld, merkt op dat zowel de vennootschap als de werknemster de wettigheid betwisten van dat koninklijk besluit, dat is aangenomen krachtens machtigingen die aan de Koning zijn verleend, met name bij artikel 8, § 1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 « betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers ». Hij beslist dan ook de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

Ten aanzien van de zaak nr. 5632

Op 10 januari 2011 dient de nv « Brussels Oral Implant Center » een nieuwe aanvraag voor een arbeidsvergunning voor Mina Behzadnia in. Bij een beslissing van 27 april 2011 weigert de minister die vergunning en de daarmee overeenstemmende arbeidskaart af te leveren, om redenen die onder meer zijn afgeleid uit verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

De Raad van State, waarbij een beroep tegen die ministeriële beslissing is ingesteld, merkt op dat zowel de vennootschap als de werkneemster opnieuw de wettigheid van dat koninklijk besluit betwisten. Hij beslist dan ook de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

Ten aanzien van de zaak nr. 5654

Op 4 januari 2011 dient een andere vennootschap een aanvraag voor een arbeidsvergunning voor een persoon van Marokkaanse nationaliteit in. Bij een beslissing van 26 september 2011 weigert de met tewerkstelling belaste minister van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest die vergunning en de arbeidskaart die eraan verbonden is, af te leveren om redenen die onder meer zijn afgeleid uit verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

De Raad van State, waarbij door de kandidaat-werknemer een beroep tot nietigverklaring tegen die ministeriële beslissing is ingesteld, merkt op dat die de grondwettigheid betwist van artikel 8 van de wet van 30 april 1999, ter uitvoering waarvan het voormelde koninklijk besluit werd aangenomen. Aangezien hij opmerkt dat het Grondwettelijk Hof zich nog niet over de grondwettigheid van die wetsbepaling heeft uitgesproken, beslist hij de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

Ten aanzien van de zaak nr. 5661

Op 10 december 2010 dient een derde vennootschap een aanvraag voor een arbeidsvergunning voor een persoon van Tunesische nationaliteit in. Bij een beslissing van onbekende datum weigert de bevoegde minister om die vergunning en de daarmee overeenstemmende arbeidskaart af te leveren om redenen die onder meer zijn afgeleid uit verschillende bepalingen van het koninklijk besluit van 9 juni 1999.

De Raad van State, waarbij een beroep tot nietigverklaring tegen die ministeriële beslissing is ingesteld, merkt op dat zowel de vennootschap als de kandidaat-werknemer de grondwettigheid betwisten van artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999, wetsbepaling ter uitvoering waarvan het voormelde koninklijk besluit werd aangenomen. Hij beslist dan ook de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de zaken nrs. 5631 en 5632

A.1.1. De nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia voeren aan dat artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999 « betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers » de artikelen 23 en 191 van de Grondwet schendt.

Zij brengen in herinnering dat luidens artikel 191 van de Grondwet enkel de wet kan voorzien in uitzonderingen op de bescherming van het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid die de vreemdeling krachtens die grondwetsbepaling geniet. In dat verband verwijzen zij naar de arresten nrs. 61/1994, 81/2008, 17/2009 en 59/2009 van het Hof. Zij zijn van mening dat de democratisch verkozen beraadslagende vergadering die bevoegd is om die wet aan te nemen, een beperkte uitvoeringsbevoegdheid kan verlenen aan de Koning voor zover die machtiging voldoende nauwkeurig is en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf bij de wet zijn vastgesteld.

A.1.2. Volgens de nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia geven de bewoordingen van de in het geding zijnde bepaling aan dat de wetgever, door de aanneming ervan, de bevoegdheid om de essentiële elementen van het bepalen van de voorwaarden tot toekenning van een arbeidsvergunning voor een buitenlandse werknemer of van een arbeidskaart vast te stellen, aan de Koning heeft overgelaten.

Dienaangaande halen zij lange uittreksels aan uit het verslag van de auditeur bij de Raad van State met betrekking tot het beroep tot nietigverklaring dat is ingesteld tegen het koninklijk besluit van 18 december 2008 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, naar aanleiding van de verlenging van de overgangsbepalingen die werden ingevoerd bij de toetreding van Bulgarije en Roemenië tot de Europese Unie ». In dat verslag wordt erop gewezen dat het arrest nr. 40/2001 van het Hof van 29 maart 2001 zich niet uitspreekt over de grondwettigheid van artikel 8, § 1, van de wet van 30 april 1999, en wordt uit het verslag aan de Koning dat aan het koninklijk besluit van 6 februari 2003 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers » voorafgaat, afgeleid dat de Koning in die wetsbepaling - die in de onderhavige zaak in het geding is - wordt verzocht om leidende of essentiële beginselen vast te stellen die de volledige regelgeving dienaangaande structureren. De nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia zijn van mening dat de in de in het geding zijnde bepaling vervatte machtiging onvoldoende nauwkeurig is en dat de artikelen 105 en 108 van de Grondwet het niet mogelijk maken om de vaststelling van een schending van de artikelen 23 en 191 van de Grondwet te weren.

A.1.3. De nv « Brussels Oral Implant Center » en Mina Behzadnia merken eveneens op dat de wil om het de uitvoerende macht mogelijk te maken snel te reageren op onvoorziene situaties en op de evolutie van de arbeidsmarkt en de vraag naar arbeidskrachten in een aantal sectoren de wetgever toestaat om, via een nauwkeurige machtiging, aan de Koning de bevoegdheid toe te vertrouwen om de arbeidsmarkt open te stellen voor vreemdelingen teneinde, eventueel tijdelijk, te voorzien in een tekort aan arbeidskrachten.

Zij zijn evenwel van mening dat die wil het niet mogelijk maakt een machtiging aan de Koning te verantwoorden die Hem, zonder het beschermende optreden van een democratisch verkozen beraadslagende vergadering, toestaat de deur van die markt te sluiten voor bepaalde categorieën van vreemdelingen of voorwaarden voor de toegang tot die markt toe te voegen. Zij zijn van mening dat het aanvaarden van een dergelijke machtiging erop zou neerkomen dat twee categorieën van situaties die fundamenteel verschillen, op identieke wijze worden behandeld : enerzijds, de uitbreiding van het fundamentele recht op arbeid van een vreemdeling die legaal op het grondgebied verblijft en, anderzijds, de intrekking van dat recht ten nadele van die vreemdeling.

A.2.1. De Ministerraad is van mening dat artikel 8, § 1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 artikel 191, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 23, van de Grondwet niet schendt.

A.2.2. Hij beklemtoont eerst dat die grondwetsbepalingen het de wetgever mogelijk maken de uitoefening, door een vreemdeling, van zijn recht op arbeid afhankelijk te stellen van de naleving van verschillende voorwaarden. Met betrekking tot dat recht merkt hij eveneens op dat artikel 191 van de Grondwet de bevoegdheid om een voor een vreemdeling nadelig verschil in behandeling in te voeren, voorbehoudt aan een democratisch verkozen beraadslagende vergadering, zonder de wetgever daarom te verhinderen het in precieze bewoordingen aan de Koning over te laten om de uitvoeringsmodaliteiten van de essentiële elementen van dat verschil waartoe door de wetgever is besloten, aan te nemen.

De Ministerraad voegt daaraan toe dat het procedé van de « kaderwet », door aan de Koning de zorg toe te vertrouwen om een substantiële aangelegenheid te regelen waarvan de krachtlijnen of essentiële beginselen door de wetgever worden bepaald, het mogelijk maakt een ruimere bevoegdheid aan de Koning toe te wijzen dan die welke in artikel 108 van de Grondwet wordt beschreven.

A.2.3. De Ministerraad is ten slotte van mening dat de in het geding zijnde bepaling, rekening houdend met het feit dat de wet van 30 april 1999 een kaderwet is die het de overheden mogelijk moet maken snel te reageren op onvoorziene situaties en op de evolutie van de arbeidsmarkt, de machtiging aan de Koning die zij bevat en Zijn algemene uitvoeringsbevoegdheid op grond van de artikelen 105 en 108 van de Grondwet, op voldoende nauwkeurige wijze afbakt.

Ten aanzien van de zaken nrs. 5654 en 5661

A.3.1. De Brusselse Hoofdstedelijke Regering is van mening dat de prejudiciële vragen ontkennend moeten worden beantwoord.

A.3.2. In hoofdorde zet zij uiteen dat de in het geding zijnde bepaling geen verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen invoert, zodat die twee categorieën van personen ten aanzien van die bepaling niet met elkaar kunnen worden vergeleken en zodat artikel 191 van de Grondwet te dezen niet van toepassing is.

De Regering beklemtoont dat de in het geding zijnde bepaling enkel het *accessorium* van de bepalingen van hoofdstuk III van de wet van 30 april 1999 is. Zij merkt op dat het die bepalingen zijn, die niet in de prejudiciële vragen worden beoogd, die een verschil in behandeling tussen Belgen en vreemdelingen teweegbrengen, door hun arbeid in beginsel afhankelijk te stellen van de aflevering van een arbeidsvergunning en van een arbeidskaart.

A.3.3. In ondergeschikte orde voert de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aan dat de in het geding zijnde bepaling de bevoegdheid om de essentiële elementen van het verschil in behandeling dat zij zou invoeren, vast te stellen, niet aan de Koning overlaat.

Zij beweert dat de afdeling wetgeving van de Raad van State, in het advies dat zij heeft verstrekt over het voorontwerp van wet dat aan de oorsprong van de wet van 30 april 1999 ligt, de machtiging bij de in het geding zijnde bepaling impliciet geldig heeft verklaard door de auteur van het voorontwerp van wet te verzoeken aan de Koning de bevoegdheid toe te vertrouwen om de modaliteiten voor het indienen van de aanvragen en de modaliteiten voor het toekennen, weigeren of intrekken van de arbeidsvergunningen en de arbeidskaarten te bepalen.

De Regering merkt eveneens op dat het Hof bij het arrest nr. 40/2011 heeft geoordeeld dat de wetgever gebruik kon maken van een « kaderwet » om de tewerkstelling van buitenlandse werknemers te regelen.

Zij voegt daaraan toe dat het in de eerste plaats aan de wetgever toekomt om de essentiële elementen van een regelgeving te bepalen en dat de toetsing van het Hof ten aanzien van een betwiste machtiging aan de Koning enkel marginaal kan zijn. Zij merkt op dat het te dezen de artikelen 4 tot 7 van de wet van 30 april 1999 zijn die de essentiële elementen van de aangelegenheid regelen door te voorzien in de principiële verplichting dat men over een arbeidsvergunning en een arbeidskaart moet beschikken. Zij besluit daaruit dat de in de in het geding zijnde bepaling uitgedrukte machtiging enkel betrekking heeft op een bijkomstig element van de regelgeving.

A.4. De Ministerraad maakt opmerkingen die identiek zijn aan die welke hij in de zaken nrs. 5631 en 5632 naar voren brengt (A.2).

- B -

B.1. Artikel 8, § 1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 « betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers » bepaalt :

« De Koning bepaalt, bij een in Ministerraad overlegd besluit, de categorieën alsmede de voorwaarden tot toekenning, geldigheid, verlenging, vernieuwing, weigering en intrekking van de arbeidsvergunningen en de arbeidskaarten ».

B.2. Uit de motivering van de verwijzingsarresten en uit de bewoordingen van de prejudiciële vragen blijkt dat het Hof wordt verzocht zich uit te spreken over de

bestaanbaarheid van de bij artikel 8, § 1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 aan de Koning verleende machtiging met artikel 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet, in zoverre die laatste bepaling het recht van eenieder op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid erkent.

B.3.1. Artikel 191 van de Grondwet bepaalt :

« Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen ».

De bescherming verleend aan personen betreft met name de rechten die worden vermeld in artikel 23 van de Grondwet, dat bepaalt :

« Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, [...] ».

B.3.2. Artikel 191 van de Grondwet vereist dat elk verschil in behandeling dat een vreemdeling ten aanzien van Belgen benadeelt in de bescherming verleend aan personen, bij een wetskrachtige norm moet worden ingevoerd.

Artikel 23, tweede lid en derde lid, 1°, van de Grondwet legt de bevoegde wetgever evenwel de verplichting op om het recht op arbeid te waarborgen en om de voorwaarden voor de uitoefening van dat recht te bepalen. Die grondwetsbepaling verbiedt echter die wetgever niet machtigingen te verlenen aan een uitvoerend orgaan, voor zover die machtigingen betrekking hebben op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de bevoegde wetgever het onderwerp heeft aangegeven.

B.4.1. De in het geding zijnde bepaling maakt deel uit van een geheel van wetsbepalingen die ertoe strekken de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op arbeid van vreemdelingen te bepalen.

B.4.2. Artikel 3 van de wet van 30 april 1999 bepaalt :

« Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers.

Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld :

1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon;

2° met werkgevers : de personen die de onder 1° genoemde personen tewerkstellen.

Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden, tenzij het tegendeel wordt bewezen ».

B.4.3. Artikel 4 van dezelfde wet bepaalt :

« § 1. De werkgever die een buitenlandse werknemer wenst tewerk te stellen moet vooraf een arbeidsvergunning hebben verkregen van de bevoegde overheid.

De werkgever mag de diensten van deze werknemer enkel gebruiken binnen de perken van deze vergunning.

De Koning kan, in de gevallen door Hem bepaald, afwijken van het eerste lid.

§ 2. De arbeidsvergunning wordt niet toegekend wanneer de buitenlandse onderdaan België is binnengekomen om er te worden tewerkgesteld vooraleer de werkgever de arbeidsvergunning heeft bekomen.

De Koning kan, in de gevallen door Hem bepaald, afwijken van het voorgaande lid.

§ 3. De Koning kan bepalen op welke voorwaarden een gemeenschappelijke arbeidsvergunning aan een werkgever kan worden toegekend. Deze gemeenschappelijke arbeidsvergunning mag de drie maanden niet overschrijden.

Onder ‘ gemeenschappelijke arbeidsvergunning ’ dient te worden verstaan een arbeidsvergunning die aan een werkgever kan worden toegekend voor de tewerkstelling van meerdere buitenlandse werknemers tegelijk voor arbeidsprestaties van korte duur.

§ 4. De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit, bepalen op welke voorwaarden een voorlopige arbeidsvergunning kan worden toegekend aan een werkgever ».

B.4.4. Artikel 5 van de wet van 30 april 1999 bepaalt :

« Om arbeid te verrichten, moet de buitenlandse werknemer vooraf een arbeidskaart hebben verkregen van de bevoegde overheid.

Hij mag deze arbeid enkel verrichten binnen de perken van deze arbeidskaart ».

B.4.5. Artikel 6 van de wet van 30 april 1999 bepaalt :

« De in artikel 5 bedoelde arbeidskaart is niet vereist wanneer de werkgever één der volgende documenten heeft bekomen :

1° een gemeenschappelijke arbeidsvergunning zoals bepaald in artikel 4, § 3;

2° een voorlopige arbeidsvergunning zoals bepaald in artikel 4, § 4 ».

B.4.6. Artikel 7 van de wet van 30 april 1999 bepaalt :

« De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit de categorieën van buitenlandse werknemers die Hij bepaalt, vrijstellen van de verplichting een arbeidskaart te verkrijgen.

De werkgevers van de buitenlandse werknemers bedoeld in het voorgaande lid worden vrijgesteld van de verplichting een arbeidsvergunning te verkrijgen ».

B.5. In de artikelen 4 tot 7 worden de « algemene principes [...] i.v.m. de arbeidsvergunning en de arbeidskaart » uiteengezet (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 2072/3, p. 4) :

« Het uitgangspunt is dat wanneer een werkgever een buitenlandse werknemer wenst tewerk te stellen, hij vooraf een arbeidsvergunning moet bekomen van het betrokken Gewest. Wordt die arbeidsvergunning toegekend, dan krijgt die buitenlandse werknemer een arbeidskaart.

Deze regel kent een aantal afwijkingen of bijzondere nadere regels :

* De arbeidsvergunningen kunnen in bepaalde gevallen verleend worden zonder dat er een arbeidskaart zal vereist zijn voor de werknemer.

Dit zal met name het geval zijn bij de uitreiking van :

- een gemeenschappelijke arbeidsvergunning voor een groep i.p.v. voor een individuele werknemer.

- een voorlopige arbeidsvergunning in bepaalde gevallen waarin er geen duidelijkheid bestaat over het definitief verblijfsstatuut van de betrokken buitenlandse onderdaan.

* Anderzijds is het ook mogelijk dat aan de werknemer een arbeidskaart wordt uitgereikt zonder dat de werkgever een arbeidsvergunning nodig heeft. Dit is het geval bij de zgn. arbeidskaart ' A ' die voor onbepaalde duur geldt en voor tewerkstelling bij alle werkgevers.

* Tenslotte is er nog de situatie waarbij noch de werkgever, noch de buitenlandse werknemer respectievelijk een arbeidsvergunning en een arbeidskaart nodig hebben. Dit is het geval wanneer het gaat om buitenlandse onderdanen die vrijgesteld zijn van de verplichting een arbeidskaart te bekomen (bijvoorbeeld onderdanen van een EU-lidstaat) » (*ibid.*, pp. 4-5).

B.6. Artikel 8 van de wet van 30 april 1999 wordt als volgt toegelicht :

«Teneinde maximaal rekening te kunnen houden met de soms uitermate snel veranderende situaties wordt aan de Koning in de praktijk, de bevoegdheid verleend :

* de verschillende categorieën van arbeidskaarten (bijvoorbeeld A en B) en arbeidsvergunningen te bepalen,

* en de voorwaarden en de procedure van toekenning, weigering en intrekking ervan vast te stellen.

Een forfaitaire vergoeding van maximum 500 BEF. kan worden voorzien voor het dekken van de kosten van de behandeling van de aanvragen en de aflevering van de arbeidsvergunningen en -kaarten » (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 2072/3, p. 5).

B.7. De in B.4 aangehaalde wettelijke bepalingen, alsook de parlementaire voorbereiding van de wet van 30 april 1999, maken het mogelijk te oordelen dat de in het geding zijnde bepaling, door de Koning ertoe te machtigen de categorieën van arbeidsvergunningen en de categorieën van arbeidskaarten alsmede de voorwaarden tot toekenning, geldigheid, verlenging, vernieuwing, weigering en intrekking van die vergunningen en kaarten te bepalen, aan de Koning machtigen verleent met betrekking tot de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan het onderwerp in de wet is aangegeven.

B.8. De in het geding zijnde bepaling is bestaanbaar met artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet en met het in artikel 191 van de Grondwet neergelegde wettigheidsbeginsel.

B.9. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 8, § 1, eerste lid, van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers schendt niet artikel 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 23, derde lid, 1°, van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 3 april 2014.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels